

Eigenlijk heeft hij geen papier nodig om de saunakachel aan te steken, maar de brieven moeten branden. Hij houdt de ene envelop opgerold in zijn hand en drukt er een lucifer tegenaan. De andere vouwt hij op en duwt hij direct in het vuur. Hij wacht even voor hij het luik sluit. Zit met zijn jas aan op de bank en kijkt toe terwijl de vlammen beginnen te dansen. Als het hellevuur, denkt hij terwijl die vervloekte makelaarsbrieven tot as verbranden. De dag des oordeels nadert.

Wanneer de saunastenen genoeg verhit zijn, trekt hij zijn handschoenen aan en tilt er zeven uit. Hij wikkelt ze in handdoeken en neemt ze mee naar de slee. De sneeuw heeft zijn spoor bijna uitgevaagd. Er staat een wind over het erf die de berken doet kraken, het is de *ryssätuuli*, die de ijskou meevoert van de Barentszee. Vanaf de Finse kant hoort hij het eeuwige gedreun van de spoorweg. Maar er is ook iets anders, een soort onrust over Rauhala.

Hij gespt zijn ski's vast en vindt het spoor tussen de berken. Er is geen beweging te zien op de andere hoeves. Hij steekt de kachel bijna nooit aan voordat de oudjes zijn gaan slapen, zodat niemand hem lastig komt vallen.

...Daar gaan alle vrienden van de wereld naar de hel, want de vriendschap van de wereld is haat tegenover God. Maar wee u die nu lacht, want eens zult u huilen!

Voor hem rijzen de donkere muren van Rauhala op uit de sneeuw. Het woonhuis staat als bevroren in de aarde, verlaten en koud, maar de stemmen zijn er nog. Hij gaat er niet meer naar binnen. Alle ramen zijn bedekt met rijp en je kunt naar buiten noch naar binnen kijken, maar hij weet dat de roepende stemmen wachten op de zondaar, ze wachten daarbinnen.

Hij skiet snel langs de stal, waarvan het dak is ingestort. De hele klerezooi mag in de afgrond storten voordat hij de duivel van de gierigheid en de duivel van het hoerendom en de duivel van de eer

Rauhala binnenlaat. Mooi dat ze de boerderij niet van de doden af zullen pakken.

Het graanhuis staat afgezonderd achter op het erf. Dat heeft geen ramen. Niemand kan bij hem naar binnen kijken en hij denkt dat God hem daar ook niet ziet. Hij gespt zijn ski's af en stopt ze tussen de boomstammen waarop de houten schuur gebouwd is. Pakt de warme bundel met stenen van de slee en trekt de deur open. De stenen zal hij naar de zolder sjouwen en aan het voeteneind van zijn bed leggen, dan blijft het warm tot de ochtend. Hij doet de kachel 's nachts uit om gas te sparen. Voorlopig heeft hij nog geld genoeg om het te kopen, maar hij stapt niet op de bus om een gasfles te halen als het niet nodig is. Mensen staren. Soms komen ze ook naar je toe om vragen te stellen. Maar als dat Lars-Erkki Svanberg niet is? Of het ergste: *Lap-Erik! Fij bent toch Lap-Erik?*

Het is afschuwelijk dat een mens niet met rust kan worden gelaten.

Hij heeft de bundel net naar binnen getild als hij een geluid hoort. Een vrachtwagen buldert voorbij in de verte, onderweg naar Haparanda in het zuiden, maar daar luistert hij niet naar.

Hij hoort duidelijk het gekraak van een sneeuwlaag die breekt. Een stap die neerzakt in verse sneeuw, en dan nog een. Er is geen dier dat zulke zware stappen zet. Ze komen dichterbij uit de richting van de sauna, vanaf de ijswegen op de rivier. Hij stapt vlug het graanhuis in en trekt voorzichtig de zware houten deur dicht. Het wordt donker als in een graf. Hij zoekt in zijn zak naar lucifers, maar beseft dan dat hij de petroleumlamp niet aan kan doen. Het licht zou zichtbaar zijn door de kieren tussen de boomstammen en dan zouden ze weten dat hij wakker was. Ze wilden hem vast in zijn bed pakken, die duivels, maar Lars-Erkki laat zich niet overrompelen. Hij heeft al eerder mensen van de boerderij gejaagd, jong en oud, die zich met hem kwamen bemoeien. Zijn ze vergeten dat hij ooit iedereen aankon? De natuurkracht uit het noorden, schreven de kranten. Een heleboel artikelen. Hij heeft de muren van de zolder ermee geïsoleerd.

Zijn buks hangt aan een broodhaak van het plafond. Hij voelt langs de balken tot hij hem vindt en haalt hem eraf. De patronen liggen in de kist achterin, daar bewaart hij alles wat belangrijk is.

Het gereedschap en het brood en de sleutels van Rauhala. Hij heeft alles op orde, alle spullen liggen op hun plek. De kist vindt hij direct, maar zijn handen beven en hij laat de patronen vallen. Hij hoort niet waar ze naartoe rollen. Er liggen vier tapijten over elkaar heen op de grond, alle vloerkleden van Rauhala heeft hij hiernaartoe gesleept als isolatiemateriaal. Hij kruipt rond door het donker, maar vindt ze niet. De stappen zijn nu vlak bij het graanhuis. De man daarbuiten beweegt zich langzaam voort, zoals wanneer je sporen zoekt tijdens de jacht.

Hij geeft het zoeken naar de patronen op en kruipt naar de gas-kachel, waar zijn bijl hoort te staan. Tast met zijn handen langs de grof houten muur, maar hij is er niet. Verdomme, hij heeft de bijl bij de sauna laten staan. Hij herinnert zich dat hij hem tegen de sauna-brug had gezet nadat hij het hout had gehakt. Het geluid is nu bij de hoek gekomen, stel je verdomme voor dat ze naar binnen komen. Hij heeft de deur niet op slot gedaan of vergrendeld en hij heeft hierbinnen alles wat een mens nodig heeft. Niemand mag dat van hem afpakken. Of misschien komen ze hem halen. Hij gaat nergens naartoe. De dag des oordeels, denkt hij terwijl hij zijn weg terug-zoekt over de tapijten. Lars-Erkki Svanberg is niet bang voor de levenden. Alleen de doden op Rauhala jagen hem angst aan, en de vuren van de hel. Dus pakt hij de buks, ongeladen, en komt moei-zaam overeind. Zijn rug is gekromd en zijn benen zijn stijf, maar hij loopt in het pikkedonker naar de deur en schuift hem open. Het zwakke sneeuwlicht valt naar binnen. Hij tuurt naar buiten, luistert in de wind. De sneeuw ligt er stil bij, er is nergens een beweging te zien. Langzaam daalt hij de vier treden af.

Hij wil net de buks opheffen en omkijken als de schaduw van een lichaam over de sneeuw valt, ademhaling. Iemand die daar staat te wachten, in elkaar gedoken achter de deur toen hij hem opende. Hij draait zich om en ziet een mens zonder gezicht, de muts neer-getrokken zodat alleen de duivelsogen eruit steken. De angst stijgt als stoom uit de afgrond en hij beweegt de buks heen en weer. ‘Ga weg van mij, vervloekten. Vlucht voor de rechtvaardige rechter, de straf voor de zonden zal jullie zielen verzengen... het is niets dan duivelsgebloed... duivelsgebloed.’

Dan ziet hij een arm die boven zijn hoofd wordt opgeheven. De schaduw van een werktuig.

Verdomme, is zijn enige gedachte, ze hebben de bijl gevonden.

En dan wordt het weer stil op Rauhala.